χρειάζεται σκάλισμα, κλάδεμα, πάστρεμα, μ' ἄλλους λόγους *γερὴ δουλειά* Αὐτὸ τὸ μάθημα βάλθηκε νὰ μᾶς τὸ διδάξῃ ὁ Ψυχάρης (ἴσα ἴσα ὅ,τι λέγαμε σήμερα καὶ μὲ τὸν Πάλλη), καὶ μᾶς τὸ δίδαξε. Μᾶς τὸ δίδαξε χωρὶς νὰ τὸ καλονοιώσουμε, ποῦ εἶναι κ' ἡ καλλιτέρη διδαχή. Καὶ τὸ δίδαξε ὄχι μονάχα μὲ τὰ γλωσσικά του ἔργα, μὰ καὶ μὲ σωστὰ καλλιτεχνικά του ἔργα κι ὁρίστε ὁ Ρομπινσώνας.

Ἡ πρόοδο λοιπὸ στὸ δούλεμα τῆς μορφῆς καὶ τοῦ λεχτικοῦ τὰ λίγα αὐτὰ χρόνια εἶναι πολὺ σπουδαία, κ' ἐδῶ νὰ μ' ἐπιτρέψῃς νὰ νκνκφέρω καὶ τοῦ Νιρβάνα τὰ ψιλοδούλευτα ἐκεῖνα τὰ πετράδια ποῦ εἴδαμε τὶς προάλλες μὲς στὸ «Νουμᾶ». Μὲ χαρά μου μαθαίνω πῶς βγαίνουνε σὲ ξέχωρο τόμο κ' ἐκεῖνα.

Καθρέφτες, καθρέφτες ὅλ' αὐτά. Γυαλισμένοι, δουλεμένοι, κρούσταλλο καθαρό. Τέτοιους καθέφτες σὰν τοὺς δικούς σας ποὺ μᾶς βγάζετε τώρα, μᾶς χρειάζεται ὁ τόπος. Τὸ ἔθνος ἄρχισε νὰ σαλεύῃ, νὰ νοιώθῃ τὸν ἑαυτό του. Λαχταράει λοιπὸ νὰ κοιτάζῃ καὶ στὸν καθρέφτη νὰ βλέπῃ πῶς φαίνεται. Σὰν εἶναι ἐθνικὴ μιὰ τέτοια λαχτάρα, δὲν ἔρχεται ἀπὸ ματαιότητα. Ψεγάδι δὲν εἶναι. Πολλὰ πράματα ποῦ φαίνουνται ψεγάδια σ' ἕναν ἄνθρωπο, γίνουνται *ἀρετὲς* σ' ἕνα ἔθνος. Ἔθνος ποῦ δὲ λαχταρᾶει νὰ βλέπῃ τὸ εἶναι του μέσα σὲ τέτοιους καθρέφτες δὲν τοῦ ἀξίζει τόνομα. Τοῦ λείπει ἡ ἐθνικὴ ἡ συνείδηση, ἡ φιλοτιμία νὰ νοιώσῃ πόσους θησαυροὺς μπόρεσε νὰ σωρέψῃ ὡς τὰ τώρα, καὶ πόσοι τοῦ μνήσκουν ἀκόμα ἀνέγγιχτοι, ἀθώρητοι κι ἀνήκουστοι. Τοῦ λείπει τὸ *ἰδανικὸ*, τὸ συναίστημα δηλαδὴ τοῦ τέλειου, ποῦ δίχως αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ δῇ καὶ νὰ μάθῃ καταπροῦ πρέπει νὰ ξεκινήσῃ γιὰ νὰ γγίξῃ περσότερο στὸν προορισμό του.

Καλότυχοι ἐσεῖς, ποῦ βρίσκεστε στὴ ἐποχὴ ἴσα ἴσα ποῦ ἄρχισε νὰ γυρεύῃ τέτοια ἔργα τὸ ἔθνος, καὶ ποῦ ἔχετε μερικὰ προηγούμενα δοκιμάσματα γιὰ νὰ βλέπετε σὲ τί ἀπότυχαν ἐκεῖνα, ποιά τους βγήκανε θαμπὰ κι ἀνώμαλα, τί λογῆς λοιπὸ δουλειά, καὶ πόση δουλεια χρειάζεται γιὰ νὰ βγοῦν ἔργα σωστά, γερὰ κι ἀλάθευτα, ποῦ νὰ τὰ μελετᾷ ὁ λαός καὶ νὰ σπαρταρᾶνε τὰ σωθικα του ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τους.

Ἀγγλία, 26—7—07.

Πάντα δικός σου,
ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΡΕΛΛΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟ ΑΓΕΡΑΚΙ:

Ὅπου ἂν σταθῶ :
Κάτου ἀπ' τὴ φτέρη
Σιμὰ σὲ ἀνθό·
Στοῦ φλοίσβου ἀκόμη
Τὴ σγουρὴ-κόμη
Νά, τὸ πουλάκι τὸ μαγικό.

Ἄϋλο, λὲς, λάμνει, τὸ ἀγγελικό,
Καὶ στὰ φτερά του
Ἰανάερά του,
Περνάει εἴτε γέρνει,
Φέρνει καὶ παίρνει
Παντοτεινὰ
Κι ἀπ' τὴ σμερτούλα
Κι ἀπ' τὸ λελούδι
Κάθε φωνούλα

Κάθε τραγούδι
Κάθε λαλιά...
Μὰ ἐμένα φέρνει
Παντοτεινὰ
Μέσ' στὴν καρδούλα,
Ποὺ ἔχω στημένη
Χρυσῆ φωλιά,
Κάποια λογάκια
Κάποια φιλιά...

Σπέτσες *ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ*

ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

(Ἀπὸ τὶς θρησκευτικὲς ἐντύπωσες)

Προχτὲς τὴ νύχτα, κάτω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, κάμποσα μικρὰ παιδάκια, μεθυσμένα ἀπὸ τὄμορφο, τὸ χλωμὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, τραγουδοῦσανε, μὲ λιγνές, ψιλὲς φωνές, τὸ κοσμοξακουσμένο ποίημα :

Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω στὸ σκολειό.
νὰ μαθαίνω γράμματα
τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα.

Καὶ νά, ἄξαφνα, — ἔτσι τὸ φέρνει ἡ θυμισάρα δύναμη τοῦ νοῦ—τὸ ποίημα ἀφτὸ καὶ τὸ τραγούδημα μὲ παρασύρανε, σὰ μάγισσες πλανέτρες, πίσω, πίσω, στὰ μικρά μου τὰ χρόνια, ἴσα ἴσα στὴ βραδιὰ ἐκείνη ποὺ ἀποφάσισα, γιὰ πρώτη φορά, νὰ μάθω γράμματα,—νὰ πάω στὸ σκολειό. .

Ἐ! χρονάκια μου, χρονάκια μου, πάτε καὶ παντοπάτε !

Εἶναι νύχτα, φέγγει τὸ φεγγάρι, κ' ἡ θεία μου καὶ γὼ βρισκόμαστε στὸν κῆπο, κεῖνη πάνω στὸ σκαμνὶ καὶ γὼ πάνω στὰ χόρτα.

Μὰ νά, ἄξαφνα, μέσα στὴν τέτοια σωπασιά, ἡ πόρτα τοῦ κήπου ἀνοίγεται, καὶ παρουσιάζεται μπροστά μας ὁ ἀξάδερφός μου Πλούταρχος, τότε στὴν τετάρτη τάξη.

— Δὲ θἄρθῃς, Βάσσο, στὸ σκολειό, τοῦ ἄβριο ἀνοίγει ;

— Ὄχι, ἐγὼ δὲν πάω στὸ σκολειό, λέω μὲ θυμό, καὶ γυρίζω ἀπὸ τἄλλο μέρος, γιὰ νὰ μὴ βλέπω τὸν ἀξάδερφο...

— Ὄχι, παιδί μου, εἶπε τότες ἡ θεία μου, νὰ πᾷς ἄβριο στὸ σκολειό, κι ἄμα γυρίσῃς, νὰ δῇς πῶς θὰ μυρίζῃς !

— Ποιός θὰ μοῦ βάνῃ μυρωδιὰ καὶ σύ ;

— Ὁ Θεός, παιδί μου, γιατὶ τὰ γράμματα, ποὺ θὰ μάθῃς, εἶναι τοῦ Θεοῦ· σὺ ξέρεις τὸ τραγοῦδι :

«*Νὰ μαθαίνω γράμματα, τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα*»

. . . . . .

«Ὁ Θεὸς θὰ μοῦ βάνῃ μυρωδιά» ! ἡ φράση μοῦ χτύπησε καλὰ στάφτιὰ καὶ τὸ νοημά της μοῦδωσε ἀμέσως θάρρος στὴν καρδιά. Καὶ τώρα ἄρχισα, λίγο λίγο, νὰ σκηματίζω γιὰ τὸ σκολειὸ καλύτερη ἰδέα, καὶ νὰ θαρρῶ καὶ νὰ πιστέβω, μὲ τὸν ἁπλό μου τὸ νοῦ, πὼς τὄντις μοῦ μυρίζει ἡ θεία μυρωδιά !

Σιγά, σιγά, ἀρχίσανε σὰ νὰ πετοῦσανε, σὰ νὰ φέβγανε, ἀπὸ τὸ νοῦ μου, κάτι φοβερὲς ἰδέες ποῦ μοῦ βάνανε οἱ μεγαλήτεροί μου συντρόφοι—ἡ λοῦρα ἡ πολυκεντροῦ, ἡ μάβρη φυλακὴ—κι ἀποφασισμένος πιά, σὰν τὸν Καίσαρα μπρὸς στὸ Ρουβίκωνα, πετάχτηκα ἀπὸ τὸν τόπο μου, καὶ εἶπα :

— Θὰ πάω ἄβριο, θὰ πάω, ὁ Πλούταρχος ἂς ἔρθῃ !

Κι' ὅλα ἀφτά...γιὰ τοῦ Θεοῦ τὴ μυρωδιά ! !

Αἰώνιε, καλέ Θεέ! Τὸ παιδάκι ἐκεῖνο ποὺ ἡ μυρωδιά σου κατάφερε νὰ μάθῃ γράμματα, ποτὲ δὲ θὰ λησμονήσῃ οὔτε τὴν ἅγια παρηγοριὰ ποῦ ἤβρε, ὑστερώτερα, μέσα στὰ γράμματα, οὔτε τὴ θεία, τὴν ἀθώα διασκέδαση καὶ τὴν ἐφτυχία—ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσῃ τὴν ἀληθινὴ μυρωδιὰ ποὺ τοῦ χάρισες, μὰ αἰωνίως θὰ δοξάζῃ τὸ ὄνομά σου καὶ θὰ βροντοφωνῇ :

«Δράξασθε παιδείας, μήποτε ὀργισθῇ Κύριος» Κσὶ χάσετε τὴ θεία μυρωδιά, καὶ χάσετε τὴ σωστὴ ἐφτυχία.

Σάμο. ΒΑΣ. Δ. ΘΕΟΦΑΝΙΔΗΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ «Κριτικὸς τοῦ Νουμᾶ» στὸ σημερνὸ ἄρθρο του μεταβάλλεται σὲ ἀνακριτὴ καὶ ἀνακρίνει τὸ φίλο Τανάγρα γιὰ τὸ τελευταῖο του θεατρικὸ ἀριστούργημα. Στὸ τέλος τοῦ ἀπαγγέλλει (ὅπως λεν οἱ δικαστικοὶ) καὶ κατηγορία «ἐπὶ βιασμῷ τῆς Τέχνης».

— Δὲν ἄρεσε στὸ φίλο Σταθόπουλο ἡ Κυβέλη ὡς «Νόρα» καὶ μὲ κριτικώτατο ἄρθρο του στὴν «Ἀκρόπολη» τῆς Τετράδης βάλθηκε νὰ μᾶς πείσει (χωρὶς νὰ κατοδεχτεῖ νὰ μᾶς πεῖ καὶ τὸ *γιατί*) πὼς ἡ Κυβέλη δὲν κάνει γιὰ δραματικοὺς ρόλους.

— Ἀπὸ τὸ ἄρθρο τοῦ Σταθόπουλου παρασύρθηκε κι ὁ φίλος Ξενόπουλος κ' ἔτσι οἱ δυὸ διακεκριμένοι κριτικοί μας βρεθήκανε σύφωνοι τουτη τὴ φορά.

— Ὁ «Νουμᾶς» μεταφέρνει τὴν ἄλλη βδομάδα τὰ γραφεῖα του σὲ κεντρικώτερο μέρος, σιμὰ στὴν Ὁμόνοια (ὁδὸς Ζήνωνος ἀριθ. 2, στὸ μεγάλο σπίτι τοῦ κ. Ἀθ. Δελῃγιάννη, πλάϊ στὸ τυπογραφεῖο.)

— Στὸ καινούριο γραφεῖο τοῦ «Νουμᾶ» θὰ πουλιοῦνται κι ὅλα τὰ βιβλία ποῦναι γραμένα στὴ δημοτική.

— Μεγαλώνει ὁ «Monde Hellenique» στὸ σκῆμα τοῦ «Φιγαρὼ» ἀπὸ τὴν ἄλλη Κυριακή κι ἀξίζει νὰ συχαρεῖ κανεὶς τὸ διευθυντή του κ. Παπᾶ ποὺ κατάφερε σὲ τοσο λίγο καιρὸ νὰ κάνει τὴ φημερίδα του, ἂν καὶ Γαλλικὰ γραμένη, πιὸ Ρωμαΐκη ἀπὸ τόσες καὶ τόσες, Ρωμαΐκα γραμένες, φημερίδες.

— Τὸ καινούριο θέατρο τοῦ κ. Θ. Οἰκονόμου θἀρχινήσει τὴν 1 τοῦ Νοέβρη, ποὺ θἄναι πιὰ ἕτοιμο. Μαθαίνουμε πὼς πρῶτο ἔργο θὰ παιχτεῖ κάποιο πρωτότυπο κοινωνικὸ δρᾶμα «Οἱ ἀλυσίδες».

— Στὸ φύλλο τῆς ἄλλης Κυριακῆς θὰ δημοσιέψουμε δυὸ παλιὰ τραγούδια τοῦ Ἐφταλιώτη, τὴν «Πατινάδα» καὶ τὸ «Τραγοῦδι τῆς Ταβέρνας». Ἡ «Πατινάδα» τραγουδιέται στὴν Ἀνατολή.

— Τὰ τραγούδια αὐτὰ τοῦ Ἐφταλιώτη μᾶς τὰ ζητήσανε πολλοὶ φίλοι. Λογαριάζουμε μάλιστα σιγὰ σιγὰ νὰ ξανατύπουμε στὸ «Νουμᾶ» ὅλα τὰ τραγούδια, ἄρθρα, μελέτες κλπ. τοῦ Ἐφταλιώτη, ποῦναι σκορπισμένα σὲ διάφορα περιοδικὰ καὶ φημερίδες.

— Ἀπὸ τὸ βιβλίο τοῦ Ἠλισαίου Γιανίδη «Γλῶσσα καὶ Ζωή» θὰ τυπώσουμε κι ἄλλο κεφάλαιο στὸ φύλλο τῆς παραπάνου Κυριακῆς. Ο ΙΔΙΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. *Ν. Ζαχ.* στὸ Λιβερπουλ. Λάβαμε τὴ σωστρομή καὶ σ' εὐχαριστοῦμε.—κ. *Στ. Τρ.* στὴν Καλαμάτα. Ἡ «Ἀρρωστη Δουλα» θὰ τελιωσει τέλη τοῦ Νοέβρη.—Στὸν «*Κριτικὸ τοῦ Νουμᾶ*». Γράφε μας τουλάχιστο σὲ ποιο κατατόπι μποροῦμε νὰ σοῦ γράφουμε. Ὅλο γιὰ τόνομα. ἀφοῦ τὸ θέλεις, κράτα το μυστικό.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΟΝΤΑΙ ΤΗΝ 15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΚΡΙΒΩΣ

ΓΙΝΟΝΤΑΙ ΔΕΚΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΑΙ

ΥΠΟ ΤΗΝ ΥΨΗΛΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ. ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ
ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Ἵδρυμα ἀνωτέρας τεχνικῆς ἐκπαιδεύσεως

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Γραφεῖα Πλατεῖα Κάνιγγος καὶ ὁδὸς Σταδίου 20.

ΣΧΟΛΑΙ
Ἀνωτ. Ἐμπορική.—Βιομηχανική.—Γεωργική.—Μηχανουργική.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ 20 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΞΗΣ

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΠΟΣΤΕΛΛΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΩ ΑΙΤΟΥΝΤΙ